

אז. והאי חרב הרי הוא כחלל הכא
ללא אינטריך דבלאו הכי נמי מני
מטמא בשר דגברא הוי אב הטומאה
וסבין ראשון ובשר שני אלא ברומא
קאמר דאפילו ראשון הוי האי בשר:
לדינא **בשר**. דהוי אבין גברא
ראשון ולא מטמא סבין שני כלי
מקבל טומאה אלא סבין הטומאה
דלא מצינו בתורה דמקבל טומאה
מראשון ושני אלא אוכל ומשקה
דכרכבי (ויקרא יא) כל אשר בתוכו
יטמא וסמך ליה מכל האוכל אשר
יאכל אוכלים ומשקים מיטמאים מאויר
כלי חרס שהוא ראשון ועושה למה
בשבתו שני אלא כלי מיטמא מאויר
כלי חרס שאם היה כלי מתוך שבתו
ונטמא החיזון השני טהור והכי מפרש
בשלהי פירקין^(א): **קרומים של קנה**.

חרב הרי הוא כחלל.
 הקיש חרב לחלל, מתכת
 שנגע במת הרי הוא אבי
 אבות העומאס כמת עצמו,
 ושנגע בטמא מת הרי
 הוא אב העומאס כמנוח,
 וגירת הכבוד הוא בממכת
 אצל טומאת מת ולא אצל
 שאר טומאות (פסחים יד)
 דברי ממכת המיעטת במת
 נעשה כיוצא בזה שנגע בו
 (עט. עט.) קרומית. על
 שם חס (לעז שט.)

פשוטי כלי עץ ולא מקבלי טומאה:
מזהר לתרוצ' לכתחלה ודיעבד
דמתניתין: ואפילו כושי. מוסרין לו
בזהמה לכתחלה לשטות דמלוה
שהחזיקו בה היא אצל ישראל יוצא
ונכנס לא ימסור לו לשטות דאע"ג
דהוחזקו בה לעצמם אין מקפידין אס'
ואכלוהו ישראל נבילות דלית להו לפני
הלשילו: אכלו מותר לאכול. עור
לעצמו זהיר בה והיינו דיעבד דמתניתין:
חזק מחש"ו דאפילו דיעבד נמי לא.
דהא דיעבד קיימין: שמה יסור.
לקמן ויב: מפרש אמאי נקט לשון עמיד:
ואפילו לכתחלה. והכל קתני בלחריס
ורואין דהא שטות דיעבד: אמר
ירבא. והכי דשיראל יוצא ונכנס
לא ימסור לכותי לכתחלה בתמיה:
הוא טען. בפרק בתרא דמסכת ע"ז
דאע"פ ששיראל יוצא ונכנס מותר
אלמלא מחשפי עובד כוכבים דלמא
הכי ישראל ולא נגע הכא נמי מחשפי
השטת אמי וחזי ליה: מי לפני

מניית. אדם עובד כוכבים בחנותו ויוצא ונכנס דמשמע לכתחלה: **אין**
השומר. את היין: **לרץ** שיהא יושב ומשמר בו. רישא אסיפא
ללא תקשי ללא זו אף זו קמתי כלומר לא בדעשד דווקא אלא
אפילו לכתחלה: **רב** אשי **אמר** גרס: **לסיבון.** כי לא משכח
היתר אכלי נבילות ומאחר שהסכינן בדוקא ונמונה בידו שחיט
שפיר דכל כמה דמנאי למיכל היתירא לא אכלי אסורא וכי אין
לו סכין בדוק לא טרח להדורי בחר סכין יפה אם זו פגומה:
נמנאת

לְאֶשְׁתּוֹ (סוּמָה 87 ב.) וּפ' תְּבִיט (שָׁמַע 87 חֲמִי.) גִּבִּי הַרוֹחֵץ צִמִּי מִ

לדעבד: **אָרַם מַהבֵּה.** גרם ולא גרם מסיפא דהך דלמניה צפ"י (שם סה.): **אִין** השומר צריך בו'. משמע הכא דאין צריך מש שאין בקיאו לשמה פריך עלה מהא דתנן המציא גט ממדינה למדינה לא צריך ומשני לא מימא הא בצותה מדינה לא צריך אלא הא ממדינה לא צריך בו' ומשני לא מההיא ה"א ה"מ דיעבד כו' והכי ה"א דיעבד ה"א צריך לה וכוון דלשמועיה לה מדיקא דרשא סיפא למאי אינא אפילו לכתחלה אבל לשון אי מההיא הכי וי"ל דהסח כיון שויתנו לה צפני שנים ויאמר צפני נכתב וצפני נחתם שיך למיתני אין דיעבד דלכתחלה צריך שיראה כתיבת הגט וחתמה ואם לא ראה ה"א ממני אין צריך לראות ועי"ל דהא דייק משום דקאי אפרש דקמי צפ"י שומר והדר תני אין צריך בו' משמע שדא לפרש דיוא ונכני הושת בריב בשר ונותן לו: א"ר תאמר כיון דבבא מדמה חשיבה ליון מלך צפ"י ר' ישמעאל (פ"ו ע"ד 97) צביד כוכבים שמואל ב"ד בבור ששאין לו מלך

(6) חרב הרי הוא כחלל אב הטומאה הוא
 למימיה לסכין ואזל סכין וטמיתה לבשר
 אלא דאיטמי בשרין ואי בעית אימא לעולם
 דאיטמי במת וכגון שבדק קרומית של קנה
 ושחט בה דתניא ^ב בכל שוחטים בין בצור
 בין בזכוכית בין בקרומית של קנה אביי
 אמר הכי קתני הכל שוחטין יואפילו כותי
 במה דברים אמורים כשישראל עומד על
 גגביו אבל יוצא ונכנס לא ישחט ואם שחט
 חותך כזית בשר ונותן לו אכלו מותר
 לאכול משחיטתו לא אכלו אסור לאכול
 משחיטתו חוץ מחרש שוטה וקטן דאפילו
 דיעבד נמי לא שמה ישוה שמה ידרסו ושמה
 יחלדו וכולן ששחטו אהייא אילימא אחרש
 שוטה וקטן עלה קאי ואם שחטו מבעי ליה
 אלא אכותי הא אמרת כשישראל עומד על
 גגביו שחט אפילו לכתחלה קשיא אמר רבא
 ויוצא ונכנס לכתחלה לא ^ה והתנין בהמניח
 עובר כוכבים בחנותו וישראל יוצא ונכנס
 מותר התם מי קתני מניח המניח קתני דיעבד
 אלא מהכא ^ד אין השומר צריך להיות יושב
 ומשמר אלא אע"פ שיוצא ונכנס מותר אלא
 אמר רבא הכי קתני הכל שוחטין ואפי' כותי
 בד"א כשישראל יוצא ונכנס אבל בא ומצאו
 ששחט חותך כזית בשר ונותן לו אכלו מותר
 לאכול משחיטתו לא אכלו אסור לאכול
 משחיטתו חוץ מחרש שוטה וקטן דאפילו
 דיעבד נמי לא שמה ישוה ושמה ידרסו ושמה
 יחלדו וכולן ששחטו אהייא אילימא אחרש
 שוטה וקטן עלה קאי ואם שחטו מבעי ליה
 אלא אכותי הא אמרת אפילו יוצא ונכנס
 שחט לכתחלה קשיא רב אשי אמר הכי קתני
 הכל שוחטין ^ה ואפילו ישראל מומר ^ב מומר
 למאי לאכול נבילות לתיאבון וכדרבא ^ה דאמר
 רבא ^ה ישראל מומר אוכל נבילות לתיאבון
 בודק

לא אבאזי נמי לא שרי דיעבד בלא חותך כוית בשר חלל בלא להקשות
על דברי רבא שמדקדק מכאן דשרי אף לכתחלה אי נמי כל זמן שיכול
לעלוי דדי חותך כוית בשר יש לו לתקן אבל אי ליטא לכותי קמן
ששרי: **המניח** קתני דיעבד. לא צעי לתימר דמשמע דיעבד
ונלא לכתחלה דהא מסקי דשרי לכתחלה חלל קאמר דאף דיעבד
דמסכת ע"ז (דף טו:) גבי השוחט במגל יד וגבי השוחט אחד
עצונו (קמן דף טז.) דייק השוחט דיעבד אין כו' וי"ל דלאשמיטתו
דכשרה קאמר התם דמשמע דיעבד אבל קשה דאומתניתין דהמקנה
דייק בגמרא דיעבד אין לכתחלה לא: [ועיין חוס' סוטה ב. ד"ה המקנה
דמסכת ע"ז (דף טז.) וההיא דאין השומר היה צפ' ר' ישמעאל
ג. לכתחלה וקשה דבריש גיטין (דף ד:) גבי הא דלומר רבה לפי
דאומתניתין הים לרץ שיאמר צפני נכתב וצפני נתתם הא בלאותי מדינה
למדינה צא"י לא לרץ ופרקי הא בזהאי קתני לה המציא גט צא"י
לרץ שחמך דלכתחלה דמשמע הכא וצוקטערס פ"ה סע דהיי פריך
דאין ומשיח דאי מרישא ה"א דוקא דיעבד להכי אקטריך סיפא לשאמועין
לא לתקן דיעבד דקאמר בזהרם פירא (סע ה:) שיטלנו הימנה ויחזור
לרץ כלומר אין לרץ לחזור ולעוול אותו הימנה א"נ התם ה"א ה"מ
אין לרץ לחזור ולכתוב אלא יתן לה אע"פ שלא ראה קמ"ל דלכתחלה
צריך לומר (ע"ז דף טז.) צעיר שכולה עובדי כוכבים אסור עד שיהא
שחיד כשומר גמור וחינו כשומר דרשות: **אבל** נא ומצאו ששחמך
אין ומאלו ליפשיי בלתי כוית בשר ויטול לא כמו ציין נכר דשרי ששחמך
עליו וי"ל דפרשישית לעיל כיון שיכול לזכר על ידי כוית בשר יש לו לזכר:

צודק

ז א מ"י פ"ה מהלכות
 טומאות המת הלכה א:
 ב שמי"ח פ"ד מלכל'
 ג שחטת הבה נון:
 ד מ"י פ"ה מהלכות
 מאכלות אסורות הבה
 ה סנה לאון קמה טוש"ע
 ו י"ד סימן קטט סעיף א
 ז וסימן קיח סעיף י'
 ח ד"ה שם פ"ג הלכה
 ט ד"ע"ה הלכה א: סנה
 שם טוש"ע שם סימן קלא
 סעיף א:
 י ה ו"י פ"ד מהלכות
 שמי"ח הלכה יד ועין
 נכ"מ סעיף אן טוש"ע:
 ז"ל סימן ז סעיף ב:

א ועשאה כעין כלי. נ"ב
 ע"י תוס' מנחות (דף לו
 ע"ב): **ב** ואע"ג דק"ל כר'
 דאמר אין עושין: **ג** לא
 בעינן כלי שרת אע"ג דבפ'
 התורה אמר' ונ"ב (דף
 ע"ג): **ד** אבל קשה
 דאמתי' דהמקנא:

ואלא דאיטמי בשרץ. והוי
אדם ראשון ואין כלי
משמטם אלא מכותם אב
הטומאה: וכן שברק
קדושים של קנה ושחט
בה. דאין פשוטי כלי
עץ בקבלין טומאה:
אשר צא שירצו ונכנס מותר.
כלומר אפי' שאין ישראל
יושב ומשמר אלא יוצא
ונכנס מותר הכא נמי
לענין שחיטה שאפי' צא
שירצו ונכנס מותר:
אכילת נבילה ליתאבון.
כלומר נביא לאכילתו בשב
ואוכל נבילה ליתאבון: